

Chương 410: Mối Liên Kết Bền Chặt (Số từ: 3853)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

20:42 PM 08/05/2023

*(Tluc: 1 chương bonus cho 1 bác ủng hộ hôm nay
(◡‿◡)~)*

Harriet vội vã ra khỏi Cung điện.

Người mà cô ấy nghĩ là một cố vấn tốt cho đến bây giờ đã thể hiện một khía cạnh khác đến nỗi sự khó chịu dữ dội mà cô ấy cảm thấy nhanh chóng biến thành một nỗi sợ hãi rùng rợn.

Mặc dù cô không thực sự bị hại, nhưng Harriet có thể ngay lập tức cảm nhận được rằng người đàn ông đó không phải là một Pháp sư bình thường chỉ qua vài cuộc trò chuyện giữa họ.

Anh có vẻ như sẽ đi theo cô.

Bằng cách nào đó, anh ấy có vẻ thích nó.

Anh ta liên tục nói những điều kỳ lạ, đưa ra những tuyên bố với một ý định không rõ ràng.

Giá như cô biết anh ta sớm hơn, có cảm giác như sự tăng bốc của anh ta đã đi quá giới hạn và gần như thần thánh hóa cô, và thậm chí là điều vô

nghĩa hoàn toàn không thể hiểu nổi về việc trở thành một vị thần của thế giới mới.

Một pháp sư bình thường sẽ không nói những điều như vậy.

Harriet là một Pháp sư ưu tú.

Pháp sư về cơ bản là thiên tài học thuật, nhưng cũng có Pháp sư cấp thấp tồn tại, nhất định có người từ những Pháp sư cấp thấp này học ma pháp.

Những người này thường là những kẻ điên và lập dị.

Harriet đã nghe những câu chuyện về những người điên thích hành hạ người khác bằng cách ép buộc dạy Ma thuật cho những người không có năng khiếu về nó.

Sớm thôi.

Là một Pháp sư ưu tú, Harriet hầu như không có kinh nghiệm với các Pháp sư điên. Rốt cuộc, cha cô là một Pháp sư vĩ đại, và những người dạy Ma thuật cho Harriet hầu hết là những Pháp sư trong sạch với đầu óc tỉnh táo.

Người điên duy nhất mà Harriet gặp là Aaron Mede, người đã từng tạo ra một con Chimera trong tầng hầm dinh thự của mình.

Vì vậy, thật tự nhiên khi cô ấy chìm trong nỗi sợ hãi không tên khi Rosser Dwin, người có vẻ ổn ngày hôm qua, bắt đầu bập bẹ những từ kỳ lạ.

Những Pháp sư độc ác huyền thoại mà cô đã nghe từ anh trai hoặc cha mình khi cô còn nhỏ không thể là sự thật.

Nhưng Harriet đang thực sự cảm thấy thật đáng sợ khi phải đối mặt với một người mắc chứng điên không thể đo lường được.

Khi Harriet bước đi, cô luôn nhìn lại phía sau.

Có phải người đàn ông đó đã theo dõi mình?

Có vẻ như anh bị ám ảnh bởi Harriet.

Nếu anh đi theo cô, anh định làm cái quái gì với cô?

Tốc độ của Harriet tăng nhanh, và cô ấy toát mồ hôi lạnh ngay cả giữa những hành khách trên chuyến tàu ma thuật trở về Temple.

Không có gì xảy ra, nhưng nó cảm thấy như một cái gì đó sẽ xảy ra.

Dù biết rằng sự lo lắng này có lẽ là vô căn cứ nhưng Harriet không giấu được sự xúc động.

Ánh mắt xa lạ hướng về phía cô.

Niềm khao khát bùng lên trong mắt anh khi nói về những cuốn ma đạo thư.

Điều vô nghĩa hoàn toàn không thể hiểu được và lộn xộn.

Hy vọng rằng một Pháp sư điên rồ như vậy không cố làm hại cô, Harriet thực tế đã chạy trở lại Temple ngay khi cô xuống tàu.

Khoảnh khắc bước qua Temple, Harriet cảm thấy nhẹ nhõm phần nào, nhưng vẫn chưa đủ.

Vì là ban đêm nên xe điện vắng tanh.

Trên xe điện chỉ có một số sinh viên bận rộn với công việc riêng của họ, trong khi Harriet nhìn quanh, toát mồ hôi lạnh.

Harriet vô cùng sợ hãi trước ý tưởng điên rồ rằng cô có thể trở thành mục tiêu của một pháp sư điên rồ, điều mà cô chưa từng thấy hoặc nghe nói tới trước đây.

Cô cho rằng đó chỉ là một nỗi sợ hãi vô căn cứ. Gần đây thần kinh của cô ấy căng thẳng, và cô ấy đã phản ứng thái quá ngay cả với những điều nhỏ nhặt nhất.

Tuy nhiên, mọi thứ cô nghe được từ Rosser Dwin đều kỳ lạ đến mức cô không thể đơn giản bác bỏ nó.

Với một trái tim phức tạp và sợ hãi, Harriet cuối cùng đã đến trạm xe buýt ký túc xá Royal Class và bước vào tòa nhà.

Và rồi, ngay khi trở lại ký túc xá năm hai, Harriet cảm thấy nỗi sợ hãi và lo lắng đang gặm nhấm cô tan biến ngay lập tức.

"Uh..."

Reinhardt, với một chiếc khăn tắm quanh cổ, đang đi về phía sảnh, và ánh mắt họ chạm nhau. Harriet do dự một lúc, như cô luôn làm gần đây, nhưng cuối cùng không thể bắt mình nói chuyện với anh.

Reinhardt đã ở đó.

Harriet tin rằng Reinhardt sẽ giúp cô bằng cách nào đó.

Dù cô không muốn thừa nhận.

Khoảnh khắc cô ấy nhìn thấy khuôn mặt của Reinhardt, sự lo lắng đã thắt chặt trái tim cô ấy biến mất như thể đó là một lời nói dối.

"Ah..."

Nhìn thấy Reinhardt, Harriet thả lỏng người theo phản xạ, và hai chân cô khuỵu xuống bên dưới.

*Gục!

"Này, sao em lại thế này?"

Ngay trước khi Harriet gục xuống, Reinhardt đã nhanh chóng đỡ lấy cô. Dựa vào Reinhardt, Harriet cắn môi.

Có nhiều người mạnh hơn Reinhardt và nhiều người đáng tin cậy hơn.

Vậy tại sao khuôn mặt anh lại mang đến cho cô cảm giác nhẹ nhõm mạnh mẽ như vậy?

"Sao mồ hôi ra nhiều thế..."

Reinhardt do dự nhưng không thể không kiểm tra nước da của Harriet.

Lý do tại sao Harriet cảm thấy nhẹ nhõm khi nhìn thấy Reinhardt.

Cô nghĩ mình đã biết câu trả lời.

Đó là bởi vì anh ta là một kẻ xấu.

Reinhardt là một kẻ điên loạn, người sẽ đi xa đến mức đánh hôn khi tính mạng của Charlotte gặp nguy hiểm, và anh ta sẽ làm bất cứ điều gì để bảo vệ những thứ quý giá đối với mình.

Anh biết điều đó sẽ làm tổn thương những người xung quanh nhưng anh vẫn làm. Anh ta là một gã tồi.

Vì vậy, giống như anh ấy đã làm với Charlotte, nếu có chuyện gì xảy ra với cô ấy.

Anh ấy sẽ bằng cách nào đó, bằng mọi cách cần thiết, làm cho nó đúng.

Anh ta là một kẻ tồi tệ và một kẻ vô liêm sỉ.

Nhưng anh ấy luôn cố gắng vượt qua, và vì vậy Harriet tin rằng anh ấy sẽ lại làm được.

Đó là lý do tại sao Harriet không khỏi cảm thấy nhẹ nhõm khi nhìn thấy Reinhardt.

Harriet muốn ghét Reinhardt.

"Này... Sao em lại thế này? Có chuyện gì sao?"

Harriet muốn ghét anh.

Và cô ấy thực sự đã làm vậy.

Nhưng cô ấy cũng tin tưởng Reinhardt nhiều như ghét anh ta.

"Em không biết... Em thậm chí còn không biết tại sao mình lại như thế này..."

Và bởi vì Harriet thích Reinhardt hơn là ghét anh ta.

"Chỉ... chỉ là... cứ để như thế này một lát. Làm ơn, chỉ một lát thôi..."

"Uh, uh? Uh... Uh. Ồ, được rồi..."

Cuối cùng, Harriet không thể khiến mình ghét Reinhardt hơn nữa.

***

"Em cho rằng là hiểu làm sao?"

"...Ừm. Khi em nghĩ về nó, em chỉ sợ hãi một mình, và không có gì thực sự xảy ra cả."

Cái này là cái gì?

Tôi nghĩ đó là một vấn đề nghiêm trọng, nhưng Harriet nói đó không phải là vấn đề lớn.

"Không, chỉ là... Anh ấy cứ ca ngợi em là thiên tài, và... Có một người như thế... Bằng cách nào đó. Vì anh ấy cứ làm như vậy nên hơi đáng nghi. Anh ấy đã nói một số điều kỳ lạ, nhưng có vẻ như vậy chỉ là người đó rất lạ... Em nên nói gì đây? Em chỉ sợ hãi vô cớ thôi."

"Ảo tưởng?"

Nghe tôi nói, mặt Harriet đỏ bừng.

"Uh... em nghĩ mình... bị ảo tưởng..."

Nó có thể là gì?

Có phải cô gái dễ thương của chúng ta có thứ gì đó giống như thuộc tính cầm rìu theo cách nói của Lucynil? Đó không phải là trường hợp đó, phải không?

"Có cảm giác như người đó đang theo dõi em, đuổi theo em. Em đã rất sợ... Nhưng giờ nghĩ lại, người đó hơi kỳ lạ... Họ chưa bao giờ làm điều gì xấu với em hay cố ý cả. Hỏi em bất cứ điều gì... Có rất nhiều người kỳ quặc trong số các pháp sư... Vì vậy, khi em nghĩ về nó, người đó không đặc biệt đến thế, nhưng em chỉ hiểu làm thôi..."

Harriet quá xấu hổ, thậm chí còn làm bầm với cách phát âm lộn xộn, nhưng điều đó thật dễ thương.

Và thật tuyệt khi thấy vẻ ngoài dễ thương này mà không có bất kỳ cảm giác tội lỗi cụ thể nào.

Cuối cùng, cô kinh ngạc đến mức rời khỏi chỗ ngồi, chạy trốn đến Temple, bởi vì trợ lý nghiên cứu giúp đỡ cô từ trước đến nay đã khen ngợi cô hơi quá lời, khiến cô có cảm giác kỳ lạ.

Tôi không biết họ đã nói những điều kỳ lạ gì, nhưng có vẻ như các pháp sư đã nói những điều kỳ quái trong hơn một hoặc hai ngày.

Dù sao.

Tôi không thể làm gì vì tôi nghĩ mình có thể phải xa Harriet, nhưng Harriet đã đến với tôi trước.

Thật nhẹ nhõm vì dù sao đó cũng không phải là vấn đề lớn. Lúc này tôi cảm thấy tim mình như chùng xuống, nghĩ rằng đã có chuyện nghiêm trọng xảy ra.

Đó là một sự hiểu lầm đáng hoan nghênh.

Vì sự hiểu lầm, chúng ta có thể nói chuyện như thế này một cách bình thường.

Harriet và tôi đang ngồi đối diện nhau trong quán ăn tự phục vụ.

Và tôi đã gặp Harriet ngay sau khi tắm rửa xong sau trận đấu tay đôi với Ellen.

"..."

"Ah, Ellen..."

Vì vậy, việc Ellen, người đã tắm xong, đến nhà ăn để ăn gì đó là điều hiển nhiên.

Ellen nhìn đi nhìn lại giữa Harriet và tôi, hai người đang ngồi đối diện nhau, rồi ngồi xuống cạnh Harriet.

Như thế đó là một vấn đề tất nhiên.

"Cậu muốn ăn gì?"

Cô gái thờ ơ của chúng tôi hỏi với đôi mắt sáng ngời.

"Hôm nay tớ sẽ làm cho cậu."

Có vẻ như cô ấy rất thích tình huống trở lại như thế này. Harriet nhìn Ellen như vậy và làm một vẻ mặt phức tạp xen lẫn muốn nói điều gì đó.

Có vẻ như cô ấy đang cười một cách mơ hồ và giống như cô ấy sắp khóc một cách mơ hồ.

Với một biểu thức phức tạp.

"Anh... anh... có... thấy... đói không?"

"Có chuyện gì với em vậy?"

Sau đó, từ phía sau, một giọng nói khá xa lạ vang lên, điều không bình thường khi nghe thấy trong ký túc xá Class A, ngay cả vào thời điểm đầy tham vọng này.

"Anh có thể tin được không? Một hiệp sĩ đơn thuần như cô ấy ra lệnh cho Công chúa của mình, phải không?"

Charlotte khoanh tay nhìn Ellen với vẻ cau kỉnh.

Chờ đã, có phải đích thân Ellen đã gọi cho Charlotte không?

"Tôi nấu ăn rất ngon. Tôi sẽ làm món gì đó cho cô."

"Hiệp sĩ của tôi không cần phải giỏi dùng dao."

"Chà, cũng không cần phải tệ về nó. Còn tốt hơn là dở cả hai thứ như cô."

"Thật sao? Làm sao cô dám chắc là tôi nấu ăn dở tệ? Cô thậm chí còn chưa nhìn thấy mà!"

"Đó là điều hiển nhiên vì cô lớn lên trong một môi trường mà mình sẽ không giỏi việc đó."

"Được! Tôi không biết nấu ăn! Tôi thừa nhận! Nhưng cô gọi tôi chỉ để gây sự à? Nửa đêm?"

"Tôi gọi cô để làm đồ ăn cho cô, nhưng cô mới là người khơi mào cuộc chiến. Tôi đang cố gắng chăm sóc cô theo cách của mình. Cô là người thua thiệt trong chuyện này."

"Cô đã học được từ ai để nói những điều khó chịu nhưng chính xác như vậy?"

Ellen im lặng chỉ vào mắt tôi.

Cô ấy thực sự biết cách lấy lòng người khác, phải không?

Điều này khiến tôi điên mất.

"Wow... Bây giờ cô đang làm tôi tức giận mà không cần nói một lời?"

"Dễ nổi nóng, đó là bệnh."

Gần đây tôi thấy cảnh này thường xuyên hơn.

Charlotte và Ellen có phản ứng hóa học không tốt, không giống như Ellen và Olivia.

Và tại sao Ellen lại nói nhiều hơn khi ở bên Charlotte? Khi tranh cãi với Olivia, tất cả những gì cô ấy nói là những câu như "Biến đi", "Tôi ghét điều đó."

"Dù sao thì, cô muốn ăn gì?"

Trước câu hỏi của Ellen, Charlotte cười toe toét.

"Thịt bò Bourguignon."

Tôi nên làm gì?

Đệ nhất Công chúa của chúng tôi đã bắt đầu kén chọn.

Nhưng những gì tiếp theo thậm chí còn tồi tệ hơn.

"Chỉ dùng thịt thăn để làm thịt. Tôi thường thích đồ béo, nhưng dạo này tôi đang ăn kiêng. Không dùng gia vị. Đặc biệt là hạt tiêu. Tôi khinh thường những đầu bếp dùng gia vị để che đậy sự kém cỏi của mình. Rượu nên là rượu vang đỏ từ vùng núi Rijzel..."

"Đừng kén chọn và ăn những gì mình được cho."

Ellen nói ra những suy nghĩ chính xác của tôi.

Tất nhiên, mặt Charlotte đỏ bừng trước những lời đó.

"Cái gì? Kén chọn?! Cô vừa gọi tôi là kén chọn à?"

"Kén cá chọn canh có nghĩa là đặc biệt về ngoại hình, vì vậy ý tôi là cô kén chọn như cô xinh đẹp. Cô xinh đẹp đến mức có thể kén chọn được."

"Uh... cái gì? Cô nói cái gì?"

"Nếu cô không hiểu, chỉ cần ăn những gì mình được cho."

"Này! Này! Cô chạy đi đâu thế!"

"Tôi không chạy trốn; tôi đang đi vào bếp."

Ellen, không muốn nghe Charlotte cần nhả nửa, đi vào bếp, Charlotte đi theo để quan sát cô từ phía sau.

Harriet đang đứng cạnh tôi, miệng há hốc khi chúng tôi xem Ellen và Charlotte tranh luận.

"Này... anh biết chứ..."

"Anh nghĩ mình biết em định nói cái gì."

"Năm ngoái, hình như em và anh chính là như vậy..."

Mặc dù bối cảnh của cuộc trò chuyện đã khác, nhưng sự bối rối của Charlotte với những gì cô ấy nghe thấy và những lời trách mắng không ngừng của Ellen khiến tôi nhớ đến Harriet và chính tôi năm ngoái.

Nó không chỉ có vậy.

-Tôi ghét cà rốt!

-Ăn nó đi.

-Thật sao? Cô sẽ không nhượng bộ?

-Tôi đang cầm dao.

-Wow... Cô thực sự không nhượng tay đúng không?

"Reinhardt... em cảm thấy chóng mặt bằng cách nào đó..."

Harriet nằm trên bàn rên rỉ khi nghe cuộc trò chuyện đến chóng mặt giữa Ellen và Charlotte.

"Thực ra... anh vẫn chưa quen với việc này."

Cuộc trò chuyện của họ buồn nôn vì những lý do khác ngoài địa vị xã hội.

Ellen đã hoàn thành món thịt bò Bourguignon và phục vụ nó trước mặt chúng tôi, trong khi Charlotte khoanh tay và khịt mũi.

"Cô còn nhớ tôi nói ăn kiêng sao? Cô cho rằng sau 11 giờ đêm tôi sẽ ăn sao? Suy nghĩ một chút đi."

Phải.

Đó là những gì tôi nghĩ cô ấy sẽ làm.

Khi Charlotte khịt mũi và quay mặt đi khỏi thức ăn đã chuẩn bị sẵn, Ellen nhìn cô chăm chăm một cách dữ dội.

Cái đó.

Môi cô ấy đang thè ra.

"...Chà, tôi không ăn."

Charlotte cố gắng hết sức để tránh đôi môi đang dần nhô ra và ánh mắt của Ellen trong khi cô khẽ lẩm bẩm.

"..."

Như thể muốn nói, 'Nếu cô không ăn, tôi cũng vậy', môi Ellen chu ra khi cô lờm Charlotte.

Cô ấy sẽ bị tổn thương.

Ellen sẽ thực sự bị tổn thương nếu Charlotte không ăn.

Đó gần như là một ánh mắt cưỡng chế.

"Được, được! Tôi ăn!"

Charlotte có vẻ như thực sự không muốn ăn, nhưng cô ấy miễn cưỡng ăn vì Ellen.

"...Chà, nó đủ để ăn."

Stundere rõ ràng đến mức gây sốc, và mặt Harriet đỏ bừng khi cô nhìn Charlotte, tự hỏi liệu cô đã bao giờ như vậy chưa.

"E-em... sẽ không bao giờ... không bao giờ nói thế... như thế... như thế nữa..."

Phải.

Bây giờ em đã đủ dễ thương mà không cần nói những lời như vậy.

***

Kể từ khi Ellen trở thành hiệp sĩ của Charlotte, chúng tôi thỉnh thoảng có những lúc như thế này. Mặc dù Harriet và Charlotte vẫn chưa hòa giải, bốn người chúng tôi đã tập trung tại ký túc xá Class A do sự hiểu lầm tình vi của Harriet.

Sau khi ăn những món ăn mà Ellen chuẩn bị, chúng tôi có thời gian để uống trà.

Ellen và Charlotte sẽ tự động cãi nhau nếu bị bỏ lại một mình. Harriet day day thái dương, cố gắng hết sức để không nghe khi hai người bắt đầu tranh cãi.

Tất nhiên, đó không phải là cuộc trò chuyện duy nhất mà họ có.

"...Đợi đã. Tôi có nghe nhầm gì không?"

"Không, cô đã nghe đúng. Tôi đã đề cập đến việc tăng hiệu quả sử dụng cánh cổng."

"Vậy, ý cô là... nếu nó nằm trong khu vực Cổng dịch chuyển, ta có thể di chuyển mọi thứ cùng một lúc?"

"Tôi không biết liệu nó có thực sự hoạt động không, nhưng về mặt lý thuyết thì có. Tôi đã làm một thứ giống như một bản thiết kế, mặc dù tôi không biết liệu cô có hiểu nó không."

Charlotte hỏi Harriet liệu cô ấy có tìm thấy bất cứ thứ gì cô ấy muốn khi xem qua các tài liệu nghiên cứu ở Cục Pháp thuật không, và Harriet chỉ trả lời câu hỏi của cô ấy.

Tôi cũng bất ngờ về câu chuyện đó.

Cải thiện Cổng dịch chuyển để đến đích trong một lần sử dụng thay vì nhiều lần sử dụng liên tiếp.

Tất nhiên, nó không phải là một vấn đề ngay lập tức. Charlotte nhìn Harriet với vẻ nghi ngờ.

"Nếu lời cô nói là sự thật và nó thực sự hoạt động như vậy... Chà, tôi thậm chí không thể nắm bắt được bao nhiêu sẽ thay đổi."

Charlotte dường như bị choáng ngợp bởi ý nghĩ tính toán các hiệu ứng gợn sóng mà hiệu quả và

sự đơn giản hóa được cải thiện của Cổng dịch chuyển sẽ mang lại.

Ellen nghiêng đầu, tự hỏi liệu có phải như vậy không, trong khi tôi không thể không nghĩ rằng Harriet của chúng tôi là tuyệt nhất.

Nghĩ lại thì, khám phá của Harriet cũng có tác động gợn sóng của Power Cartridge hoặc Moonshine. Đó chỉ là một sự thay đổi không tồn tại trong phạm vi dự đoán của tôi nên tôi không thể nắm bắt được.

Việc phát hiện ra giúp ích rất nhiều cho lợi ích quốc gia khiến Charlotte nghiêm túc coi tài năng của Harriet de Saint-Owan là thiên tài vĩ đại nhất trong lịch sử Ma thuật.

—Ellen, Harriet và Charlotte.

Cảnh ba người họ tụ tập và nói chuyện thật xa lạ, nhưng trông cũng không tệ lắm.

"Senpai dạo này sao rồi?"

Khi cả ba nói chuyện một cách thân thiện nhưng ngượng ngịu, Ellen lặng lẽ hỏi tôi. Charlotte và Harriet cũng nhìn tôi như thể họ quan tâm.

Tốt...

Không sai khi hỏi tôi về tình hình gần đây của Olivia.

Nhưng việc Ellen tò mò về nó, bằng cách nào đó, thật đáng ngạc nhiên.

Cuối cùng, tôi tự hỏi liệu cô ấy có bắt đầu cảm thấy đồng cảm với tư cách là chủ nhân của Thánh tích, người cũng mang số phận tương tự.

Olivia không giải thích bất cứ điều gì về những gì cô ấy đã trải qua, vì cô ấy coi đó không phải là điều đáng nói.

Hơn nữa, rất khó để tình cờ gặp cô ấy, vì cô ấy thường rời khỏi Temple.

"Anh nghe nói cô ấy đang làm Điều tra viên... nhưng anh không biết chi tiết."

Tôi chỉ biết rằng Olivia đang tìm kiếm manh mối về tôn giáo của Ma giới.

Nếu tôi tiết lộ rằng tôi là Ma vương, Olivia sẽ đứng về phía tôi và giữ bí mật cho tôi.

Tuy nhiên, nếu Olivia đưa ra lựa chọn như vậy, chẳng khác gì tình nguyện trở thành kẻ thù của nhân loại.

Tôi thà Olivia không đứng về phía ai cả. Không, sẽ tốt hơn nếu Olivia coi Ma vương là kẻ thù của mình. Sau đó, cô ấy sẽ không trở thành kẻ thù không đội trời chung của nhiều người khác.

Thay vì khiến Olivia gia nhập phe của Ma vương và biến cô ấy thành kẻ thù của nhân loại, sẽ tốt hơn nếu cô ấy coi Ma vương không tồn tại là kẻ thù của mình. Tất cả những gì tôi phải làm là tránh Olivia.

"Điều tra viên?"

Chỉ riêng từ đó đã có một tiếng vang đáng ngại, và mọi người có vẻ ngạc nhiên.

Đối với các sinh viên năm hai của Royal Class, Olivia được coi là một senpai có tính cách tồi tệ, nhưng họ không hề biết rằng Olivia Lanze là một người được gọi là Thánh nữ.

Vì vậy, mọi người đều ngạc nhiên khi biết Olivia đang làm việc với tư cách là Điều tra viên, chuyên giết và tra tấn con người.

Sự tham gia và nhiều thay đổi sau đó đã thay đổi hoàn toàn tình hình lục địa và các mối quan hệ của chúng tôi.

Sự thay đổi nhỏ nhất trong số đó.

Bốn người chúng tôi tụ tập như thế này vào giữa đêm để nói chuyện.

Nó không bị vỡ thành từng mảnh.

Nhưng trong mối quan hệ kỳ lạ này, tưởng chừng như tan vỡ một cách vụng về và gắn bó một cách vụng về.

Tôi có thể cảm thấy một chút bình yên bấp bênh.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading